

Vos en Eland

Vos volgde de oever van het meer. De wind woei door z'n vacht. Overal waar hij kwam, was het grote avontuur. Vos genoot van het steeds veranderende landschap, het licht dat op het water sprong en zelfs van de regen die na lange droogte zo lekker rook. En toch ontbrak er iets. Hij vond geen reisgenoot. Hij had bijzondere ontmoetingen. Dat wel. De atlasmot had hem verteld hoe je je honger kon vergeten. Vos had dagen met een lege maag gelopen zonder aan eten te denken. En toen hij zich zijn honger weer herinnerde, had de blauwe reiger hem geleerd om te vissen. Omdat hij geen woorden had om te beschrijven wat hij meemaakte had het winterkoninkje hem leren zingen. 's Nachts op pad zong hij uit volle borst, zelfs de nachtegaal was onder de indruk. En toen er onweer losbarstte had de mol voorgedaan hoe je razendsnel en met gesloten ogen een hol kon graven om in te schuilen. En toen Vos zijn ogen opende om hem te bedanken en te vragen met hem mee op reis te gaan, zag hij een eindeloos lange gang, maar geen mol. Zo verging het hem telkens, op welke manier hij het ook vroeg, niemand wilde met hem mee op avontuur.

Zo doolde Vos moederziel alleen het meer langs en de bergen in. Bij de aanblik van de eerste sneeuw vergat hij zijn eenzaamheid. Hij rolde door de sneeuw, nam er hapen van en liet het smelten op zijn tong. Zoveel witheid was magisch. Vos liet zijn stem weerkaatsen tussen de rotswanden. Hij hoorde 'Vos...Os... Os.' Hij vond het grappig zichzelf voor de gek te houden en te denken dat een heel aardig iemand hem vanuit de verte riep.

Toen Vos langs een gletsjer omhoog klauterde en naar beneden roetsjte raakte hij een sparrenstronk, sloeg over de kop en kwam ongelukkig terecht. Hij krabbelde overeind, een pijnscheut schoot van zijn schouder zijn poot in. Het kostte hem grote moeite om te lopen. Hij kreeg honger en probeerde te vissen, maar de meren waren bevroren. Een snijdende wind stak op en zwol aan. Vos zocht hinkend naar een schuilplaats, maar de ondergrond was te hard om er een hol in te graven. Sneeuw en hagel striemden in zijn gezicht. Hij kon onmogelijk het geloei van de wind overstemmen met zijn gezang. Om het warm te krijgen bleef Vos lopen. Zijn lege maag knorde. Vos knorde terug. Maar het hielp niks. Af en toe hield hij zijn pas in om sporen te zoeken in de sneeuw die naar een vriend zouden leiden. Tevergeefs. De witheid van de sneeuw gaf geen levend teken prijs.

De pijn in zijn schouder bleef aanhouden. Wat moest hij doen? Het was misschien beter om te stoppen met dat geploeter. Bovendien was hij erg moe geworden. Vos zakte door zijn poten. Hij duwde de sneeuw opzij om wat ruimte te maken en ging liggen. Het werd heel stil. Sneeuwvlokken dwarrelden op hem neer en vormden een tweede vacht. Hij sloot zijn ogen. In zijn hoofd spookte het. Had hij er goed aan gedaan op reis te gaan? Voor wie was hij op reis gegaan? En als het zou blijven sneeuwen, zou hij dan bevroren? Hoe moest hij hier weg komen? Vos deed een poging op te staan, maar had geen kracht meer. In zijn hoofd zwegen tenslotte al zijn gedachten. Achter zijn oogleden verscheen een helder wit.

Plotseling voelde Vos iets warmes en nats langs zijn wang glijden. Wat gebeurde er? Hoe lang had hij in de sneeuw gelegen? Droomde hij? Vos opende zijn ogen en keek in twee grote donkerbruine ogen. Het was fijn om in zulke warme ogen te kunnen kijken. Nu zag Vos het pas goed, ze behoorden toe aan een eland. 'Wat doe je hier?', hoorde hij een bezorgde stem tegen hem zeggen. Vos schraapte zijn keel: 'Ik rust uit van het grote avontuur.' Zijn stem

kwam van ver. 'Je bent helemaal koud. Dit is niet de beste plek om uit te rusten.'

Eland keek ongerust naar Vos die rilde van de kou. 'Kom met mij mee. Ik ken hier de weg en kan je naar een beschutte plek brengen.' Het hart van Vos sprong op, eindelijk een reisgenoot. Hij probeerde omhoog te komen, wankelde en viel terug in de sneeuw. Die vervloekte pijn ook! Hij probeerde het nog eens en nog eens. Maar het lukte hem niet om overeind te komen. 'Laat me maar alleen...', zei Vos tenslotte. Hij maakte zich zo klein mogelijk om het niet nog kouder te krijgen en draaide zich op zijn zij.

Vos voelde hoe hij zachtjes gewiegd werd. Het was een aangenaam gevoel, maar onwerkelijk. Toen hij zijn ogen één voor één opende, kon hij het blauw van de hemel aanraken met zijn poot. Onder hem zag hij wolken voorbij drijven. En naast hem zag hij de zon opkomen langs besneeuwde bergtoppen. Hij draaide zich met moeite om maar werd omsloten door de fluwelen takken van het gewei van eland. 'Hé eland!' riep Vos opgetogen naar beneden, 'Wat een schitterend uitzicht, eland! Wil je met mij mee op avontuur?' Eland schudde traag z'n kop en lachte, 'Dat kan ik beter aan jou vragen. Volgens mij neem ik jou mee op mijn avontuur...' Vos vond dat niks erg. Het avontuur met z'n tweeën, zo vanuit de hoogte was hoe dan ook veel groter dan wanneer hij alleen was. Met de eland als vriend kwam je nog eens ergens! De zon was nog nooit zo dichtbij.

Geschreven door Elard Pijnaken